Monodrama - Slza

Zdál se mi sen,
jak se nebesa snáší,
dolů sem k nám.
Zdál se mi sen,
o tom, co bude dál.
Zdál se mi sen plnej pitomejch záští,
pro tentokrát to nebyl se, ale příběh o nás.

Blíží se tma, noc mě ve spárech svírá,
mizí realita, v duši hluboká díra.

Možná jsem jen blázen,
co ztrácí na svý dráze
zem pod nohama.

S každým dalším ránem
se zase stávám pánem
svých monodramat.

Snažím se probudit ze snu,
všichni hledámo světlo,
ale neznámu cestu, ne,
moře pochybností, najdeš dost nestvůr,
podvědomí na mě křičí: "Dělej něco a nestůj",
představoval jsem si můj život trochu jinak,
bezduchej stereotyp sžírá mě jak rakovina
a ani kapky deště nesmejou tu špínu ze mě,
jak se mám tvářit štastně, když jsem to štěstí neměl?

Blíží se tma, noc mě ve spárech svírá,
mizí realita, v duši hluboká díra.

Možná jsem jen blázen,
co ztrácí na svý dráze
zem pod nohama.

S každým dalším ránem
se zase stávám pánem
svých monodramat.

Ticho jako v hrobě,
slyším proudící krev,
nechci svý sny dávat tobě,
dusit páru a hněv.

Ticho jako v hrobě,
slyším nitěrnej hlas,
nechci svý sny dávat tobě,
radši přečkám ten čas.

Možná jsem jen blázen,
co ztrácí na svý dráze
zem pod nohama.

S každým dalším ránem
se zase stávám pánem
svých monodramat.